



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **VIAGEOS, spol. s r. o.**, se sídlem v Praze 5, Janáčkovo nábřeží 9, zastoupeného JUDr. Mikulášem Ürgem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, Jungmannova 31, za účasti **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2006, č. j. 31 Ca 121/2004 – 51,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2006, č. j. 31 Ca 121/2004 – 51, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2006, č. j. 31 Ca 121/2004 - 51, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. 10. 2004, č. j. 3R 72/04-Ku, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) ze dne 23. 8. 2004, č. j. S 528-R/04-397/140/OŠ, jímž bylo na základě návrhu stěžovatele přezkoumáno rozhodnutí zadavatele - Ředitelství silnic a dálnic ČR vydané ve věci obchodní veřejné soutěže „Měření a dodávka dat o technickém stavu vozovek dálnic a silnic I. třídy“.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel považoval za nesprávný právní názor o tom, kdo se rozumí „příslušným uchazečem“ ve smyslu ustanovení § 34 odst. 4 zákona č. 199/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Podle stěžovatele jím není ten, kdo podal nabídku, kterou komise, jmenovaná pro posouzení a hodnocení nabídek, navrhla vyřadit, ale ten, koho vyloučí z účasti na soutěži zadavatel.

Zadavatel veřejné obchodní soutěže rozhoduje o výběru nejvhodnější nabídky, neprovádí tedy hodnocení nabídek, protože hodnocení přísluší komisi. Stěžovatel dále namítal, že Úřad nemohl uložit zadavateli, natož komisi, provést nové posouzení a hodnocení nabídek a k tomu ještě určit komisi, kterou z nabídek má navrhnout vyřadit. Proto nesouhlasil s názorem krajského soudu o tom, že orgán dohledu mohl a musel vyslovit právní názor v návaznosti na ustanovení § 59 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Podle stěžovatele správní rozhodnutí nevycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, neboť správní orgány nesprávně zjistily skutkové okolnosti. Nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) pak stěžovatel spatřoval v tom, že krajský soud neprováděl skutková zjištění, zda stěžovatel splnil podmínky zadání soutěže ani jím navrhované důkazy a považoval to za bezpředmětné, neboť tato otázka byla již vyřešena v rámci předchozího správního řízení a vydání předchozího správního rozsudku. Krajský soud však měl přezkoumat napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, což neučinil. V souladu se shora uvedeným navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom shledal vadu uvedenou v odstavci 3, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Podle odst. 2 citovaného ustanovení je navrhovatel povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy, a předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba. Podle odst. 3 citovaného ustanovení má osoba zúčastněná na řízení právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Doručuje se jí rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí. Osoba zúčastněná na řízení nemůže disponovat jeho předmětem.

Z citovaného ustanovení tedy vyplývá, že osobou zúčastněnou na řízení se může stát pouze osoba, která má materiální znaky specifikované v § 34 odst. 1 s. ř. s., pokud soudu na jeho výzvu výslovně oznámila, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Teprve tímto projevem vůle se tato osoba stává zúčastněnou osobou, která má práva uvedená v § 34 odst. 3 s. ř. s.

V dané věci stěžovatel v žalobě v bodě III. na straně 8 označil osoby, které podle jeho vědomosti přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s., a to Ředitelství silnic a dálnic ČR a INFRAM, a. s. Z obsahu soudního spisu, ani z napadeného rozsudku nevyplývá, že by se krajský soud jakkoliv otázkou osob zúčastněných na řízení zabýval. Krajský soud takto označené osoby nevyzval, aby oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a proto ani nemohly vyjádřit svou vůli stát se zúčastněnou osobou. V důsledku toho s nimi krajský soud jako se zúčastněnými osobami nejednal, např. je nevyrozuměl o nařízeném jednání, nedoručil jim napadený rozsudek.

Osobám označeným stěžovatelem v žalobě tak byla odepřena možnost uplatnit jejich procesní práva v řízení před krajským soudem, přičemž tato vada řízení mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V této souvislosti je nutno poukázat i na náleze Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 60/05, v němž byl vysloven právní názor, že „Pokud procesní předpis přiznává určité osobě postavení účastníka řízení či osoby zúčastněné na řízení (§§ 33, 34 s. ř. s.), je povinností soudu s touto osobou jednat jako s účastníkem či osobou zúčastněnou až do okamžiku, kdy jí bude právně relevantním způsobem sděleno (např. usnesením § 34 odst. 4 s. ř. s.), že jí takové procesní postavení nepřísluší. Jakýkoliv jiný postup soudu, zejména, kdy je účastník či osoba zúčastněná na řízení soudem ignorována, stojí v rozporu s principem fair procesu a právního státu.“

Vzhledem k uvedené vadě řízení se již Nejvyšší správní soud nezabýval stížními body směřujícími k tomu, aby byl rozsudek krajského soudu meritorně přezkoumán.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. V souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., rozhodl ve věci bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2007



JUDr. Eliška Cihlářová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Rajčoková